

KIZIL Bayrak

Gazetesine yönelik "Yayın Durdurma Terörü" devam ediyor...

EKSEN YAYINCILIK • GÜNCEL POLİTİK SEÇKİ • Fiyatı: 15 000 TL.

**Tehdit ve
Zorbalık**

Boşa Çıkarıldı

● İşçi sınıfı, bir yol ayrımına daha gelmiştir. Ya bütün ihanet girişimlerini boşa çıkartarak mücadele sürdürülecek, ya da hareket bir kez daha, ihanet ve şiddet çemberi içerisinde boğulacaktır.

**DİVRİĞİ HEKİMHAK
MADEN İŞÇİLERİ**

Başkentte

Barikatlar Aşıldı

Tehdit ve Zorbalık Boşa Çıkarıldı Başkentte Barikatlar Aşıldı

15 Ekim Mitingi 5 Ağustos'a göre coşkulu ve militan bir havada geçti. Devrimci hareketlerden katılım yine oldukça sınırlı ve düşüktü. Bu, alanda devrimci atmosferin kurulamayışında önemli bir etmendir. EKİM'ci komünistler alanda bildiri dağıttılar, kuşlama yaptılar. Kızıl Bayrak da "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!" yazılı pankartıyla mitinge katıldı.

Bu mitingde de artık görmeye alıştığımız bir manzara yine karşımıza çıktı. Tüm alanda Türk bayrağı taşıyan tek kortej yine İP kortejydi. Diğer bazı kortejlerde tek tük görülen Türk Bayrakları, İP kortejinin belirleyici özelliği oldu.

Divriği Maden işçilerinin alana girişleri görülmeye değerdi. Polislin arama noktasını hiç zorlanmadan, yürüyüşlerinin verdiği doğal militanlıkla aşan Divriği işçileri, "Barikatı Aştık, Ankara'ya Geldik!" sloganları ile alana dalga dalga bir coşku yaydılar.

Fotoğraf: Evrensel Gazetesi

İşçi sınıfı yıllardır bir kuşatma altındadır. Bu kuşatmanın bir halkasını sermayenin saldırıları, bir başkasını sendikal ihanet oluşturuyor. Ancak en güçlü halka, işçi sınıfının üyelerinin kendi "zihinlerindeki karakollar"dır.

15 Ekim Ankara eyleminde işçi sınıfı bu halkada önemli gedikler açmayı başarmıştır. Ankara eylemini engellemek isteyen sermaye devletinin başbakan ve cumhurbaşkanlığı aracılığıyla yönelttiği tehditlere işçiler aldırmadı. Devletin en etkili ve yetkili organı MGK'nin zorba tehditleri de KİT işçilerinin gözünü yıldırırmaya yetmedi. 15 Ekim'ye yaklaştıkça kaygıları daha da artan sermaye devleti, terörist polis şebekesinin başı M. Ağar'ın ağzından sürdürdü tehditlerini: "Ankara'ya asker polis yığarım. Barikat kurar yolunuzu keserim!". Kısacası bu eylemi engellemek için hiçbir zorbalıktan çekinmeyeceklerini ilan ediyorlardı. Ama işçiler bu bedeli ödemeyi göze aldılar. Biraz da yaşayarak öğrenmek üzere barikalara doğru yola çıktılar.

Gösterilen kararlılık önemli bir adımdı. Ama ondan da önemlisi, göğsülenen barikalardan bir kısmının da olsa yıkılıp geçilebilmesidir. Barikatları aşan Türkiye işçi sınıfının en ileri kesimlerini oluşturan İstanbul, Adapazarı, İzmit ve Zonguldak işçileri oldular. Gösterilen militan tutum barikatı aşan işçilerden öte tüm işçi sınıfı nezdinde, kamu çalışanlarında ve diğer ezilen katmanlarda asker-polis tabusuna indirilen ciddi bir darbe olmuştur. Bugüne dek devletin kolluk güçleri defalarca binlerce işçi ve emekçiyi cop ve silah gücüyle dağıtabilmiştir. Gazi direnişinden sonra, yaşanan bu son olay da polislin ciddi bir karşı koyuşla karşılaştığında taşların önünden kaçışan korkaklar sürüsüne dö-

nüştüğünü bir kez daha kanıtlamıştır. Ne var ki "güçlü polis" imajının zedelenmesinden daha da önemli bir şey var. O da işçi sınıfının militan-kararlı bir tutum aldığı ve bedeller vermektan çekinmediğinde düşmanı püskürtebileceği gerçeğinin görülmesidir. Burjuva medya tarafından gizlenmeye çalışılmasına rağmen, son olayda işçiler polislin zorba saldırıları karşısında taşla-toprakla silahlanan çatışmaya girmişlerdir. Şimdi grevciler, gruplar halinde yaralı arkadaşlarını ziyaret etmektedir. Grev çadırlarında, fabrikalarda, yerel radyolarda barikatların nasıl aşıldığı anlatılmaktadır. Bu, işçi sınıfının ortak bir bilinç oluşturma ve güven tazeleme sürecidir.

Ankara eyleminde yaşanan olumsuzluklar yollarda kurulmuş barikatların zorlanması ve bir kısmının çatışarak aşılmasıyla sınırlı değildir. Ankara sokaklarında kurulmuş barikatlar da önemli oranda ezilip geçilmiştir. Özellikle Divriği Hekimhan maden işçilerinin ve başka bazı işletmelerin kortejleri, üst araması için kurulmuş polis barikatlarını yarıp geçerek alana girmişlerdir. Öfkeyle haykırılan sloganlar, havaya kalkmış yumruklar, ya da kolkola girerek ketetlenmiş, adeta tek vücut olmuş işçiler... Görüntünün kendisi bile, barikati oluşturanları iki yana savurmaya yeterli olmuştur.

Bütün bu gelişmelerin gücü ve etkisini ilk hisseden, hiç kuşku yok ki, düşman oldu. Sermaye devleti derhal saldırıya geçti. 15 Ekim'in hemen ardından grevleri ertelemeye başladı. İlk elde demiryolları ve limanlarla, şeker ve kağıt fabrikalarındaki grevler, bir sermaye uşağının dudakları arasından çıkan iki çift sözle kırıldı. Böylece sermaye devleti işçi sınıfına, öyle kolayından hükümet yıkılamayacağını, hükümet boşluğunda

bile saldırılarını sürdürebileceğini göstermiş oluyordu. Ardından YHK yoluyla Tes-İş'e bağlı işletmelerdeki grevler bitirildi. Bu da düzen cephesinin sancılarını dindirmede. Sonunda Türk-İş bürokratları yüzbinlerce KİT işçisinin satış belgesini imzaladılar.

Kuşkusuz bu grevler, eğer işçi sınıfı, ihanetçi kimliğini yakından tanıdığı Meral'in şovlarına bir kez daha aldanmasaydı bu denli kolay kırılmayabilirdi. KİT işçilerinin mücadelesini 3 kuruş-5 kuruş kavgasına indirgeyen, onu da talepleri her gün geri çekerek en aşağı seviyede bir sözleşmeyle bağlatmaya çalışan bu tescilli sermaye uşağı, son süreçte sergilediği türlü oyunlarla Türk-İş'e karşı belirli bir güven tazelemesi sağlayabilmiştir. Yüklenilmesi ve en kısa zamanda parçalanması gereken önemli halkalardan biri de işte bu ihanet çemberidir. İşçi sınıfı bu çemberi ancak kendi devrimci önderliğini oluşturarak, sınıf devrimcileriyle ele vererek aşabilir.

Grev ve toplu sözleşme hakkı büyük bedeller ödenerek kazanılmıştır. Engellenemez, ertelenemez, yok sayılamaz! Bugün imzalanan ihanet belgeleri, KİT işçilerinin yükselttiği direnişi kırmayı hedefliyor. Ankara direnişinin yarattığı moral gücü zayıflatmayı hedefliyor. İşçi sınıfını, yeniden bir yenilgi ruh haline düşürmeyi ve böylece daha kolay alıtmayı hedefliyor. KİT işçilerinin 15 Ekim'le yarattığı kazanımlar bütün bir işçi sınıfının başarı hanesine yazılmıştır. Aynı şekilde eğer KİT işçileri ihanete boyun eğmek zorunda kalırsa, bu da gene tüm işçi sınıfının zarar hanesine yazılacaktır. KİT işçileri yalnız bırakılmamalı, saldırılar topyekün bir mücadeleyle göğslenmelidir.

Sermayenin saldırılarına verilmesi gereken yanıt; daha çok grev, daha çok direniş olmalıdır. Ankara direnişinin kazanımlarını ilerletmek ancak bu yolla mümkün olabilir. Üstelik bu, işçi sınıfının çığnediği ne ilk ne de son yasa olacaktır. "Gösteri ve yürüyüş"lerle ilgili yasalar, maden işçilerinin ayakları altında parçalanmıştı. Devletin "memurları", örgütlenme yasağı getiren yasaları örgütlenerek deldiler. Grev yasağını, defalarca grev yaparak parçaladılar. Şimdi de KİT işçilerinin, "İhanet Belgesine Hayır!" demelerini zamanandır. Mücadelelerini kazanmanın tek yolu, ihanet barikatlarını dağıtmak ve grevlerini sürdürmekten geçer.

**Polis Barikatı Aşıldı,
Sıra İhanet Barikatlarında!
İhanete Geçit Yok!
Zafere Kadar Direniş!**

EKSEN Yayıncılık ● Güncel Politik Seçki
Derleyen: R. AKTAN

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● Ekim 1995 ● Birinci Baskı
Baskı: CEYLAN Matbaacılık/ İSTANBUL

EKSEN Yayıncılık

Yönetim Yeri: Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5, Aksaray/İSTANBUL Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83 ● Gebze: Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELI Tel: 0 (262) 642 41 90 ● İzmir: 853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604 Konak Tel-Fax:0 (232) 445 21 50 ● Ankara: İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye Tel: 0 (312) 229 40 19 ● Adana: Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

GÜNDEM

İhanete geçit yok, zafere kadar direniş!

Türk-İş yönetimi 9 ay boyunca işçileri oyaladı, sermaye hükümeti karşında, her zamanki gibi teslimiyetçi bir çizgi izledi. Ne var ki sermaye hükümeti, şu ana kadar kazanmış olduğu mevzilerin de cüretiyle, ısrarla işçi sınıfına sadaka bile denemeyecek kadar gülünç bir ücret zammını dayattı. Olağan bir dönem olsaydı, Türk-İş'in düzen uşağı yöneticileri, bu dayatma karşında da işçi sınıfının sesiz kalması, boyun eğmesi için ellerinden gelenleri yapar ve bu türden hayasız bir ihanet belgesinin de altına imzalarını atarlardı. Ama bu kez onları sıkıştıran, harekete geçmeye zorlayan bir başka önemli faktör vardı. Sendika genel kurulları yaklaşmaktaydı ve bu nedenle sendika yönetimleri, şu sıralar işçilerin gözünde daha mücadeleci, işçi haklarına sahip çıkar bir görüntü yaratmak zorundalardı.

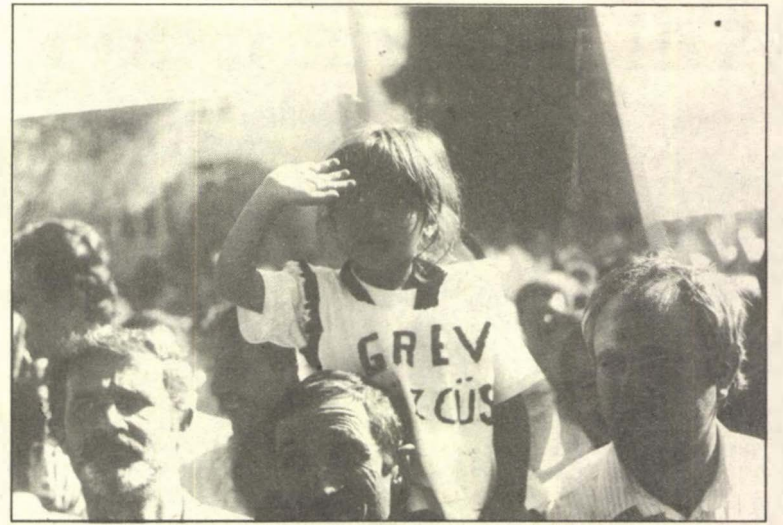
Zaten Türk-İş yönetimi açısından greve çıkmak bir tercih değil, bir zorunluluk durumuna gelmişti. Eğer greve çıkılmazsa, sendikaların TİS imzalama hakları da ortadan kalkıyor; uyuşmazlık doğrudan YHK'nin inisiyatifine bırakılmış oluyordu. Bu ise, sendikacıların işçi sınıfı nezdinde tümüyle itibarsızlaşması anlamına gelecekti. İhanet ocağı Türk-İş yönetimi, işte bu noktada bir açmazla yüz yüzeydi. Etkili bir mücadele yürütüyor görüntüsü vermeseler, greve çıkmasalar, koltukları tehlikeye girecekti; fakat tersini yapsalar, mücadeleci bir görüntü vermek için atacakları her adım hareketin denetimini ellerinden kaçırmalarına, kendi gelecekleri ve düzenin bekası açısından riskli gelişme yol açmalarına neden olabilecekti. Bir hükümet krizinin yaşanması, CHP'nin hükümetten istifası, Türk-İş yönetimini bu açılardan rahatlatan bir gelişme oldu. Zira böylece, hem mücadeleyi daha üst bir düzeye çıkarmadan "mücadeleci" bir görüntü verebilme, hem de işçi sınıfını DSP-CHP gibi partilerden umut bekler konuma sürüklemeye olanaklarına kavuştular.

Bu hesaplar, Ankara eylemine kadar belli bir başarıyla da yürütüldü. Düzen ve sendika bürokrasisi, kitlesel bir işçi eyleminin sınıf üzerindeki denetimin kaybedilmesi bakımından ciddi bir risk olduğunun farkındaydılar. Zaten ilk Ankara eylemi de bu tür bir kaygı ile ertelenmişti. Fakat, bir yandan karşılıklı iç çatışmalar, diğer yandan işçi sınıfının tabandan basıncı böyle bir eylemlilikten tümüyle uzak durulmasını da imkansızlaştırıyordu. 15 Ekim günü yaşananlar, duyulan bu kaygıların oldukça isabetli olduğunu ortaya koymuştur. Tüm tehdit ve sindirme çabalarına, kitlesel bir katılımı engellemeye dönük tüm ince ayak oyunlarına karşın, Ankara eylemi sınıfın kitlesel bir protestosuna dönüşmüştür. Sendika bürokrasisi 5 Ağustos'ta sağladığı türden bir denetimi 15 Ekim'de gerçekleştirmeyi başaramamış, alana tüm sınırlılıklarına karşın militan ve politik bir hava hakim olmuştur. Ve çok daha önemlisi, işçi sınıfı düşman ile fiziki çatışma deneyimi ile yeniden tanışmış, İstanbul proletaryasının öncü kesimi Ankara'ya bir dizi barikat savaşı vererek ulaşmış, bu savaş işçi sınıfının genelinde önemli bir moral ve sempati yaratmıştır.

Ankara eylemi tüm bu özellikleriyle, düzen ve sendika bürokrasisi tarafından önemli bir uyarı olarak kabul edilmiştir. "Bu işi burada bitirmek gerekir". İşte bu cümle, düzenin tüm temsilcilerinin kaygısını ve tutumunu özetlemektedir. 15 Ekim mitinginin hemen ardından gündeme gelen grev ertelemeleri, düzen cephesindeki tedirginliğin somutlanmasıydı. Dışarıdan gösterilmeye çalışıldığı gibi, grev ertelemeleri, sendika yönetimlerine rağmen Çiller hükümetinin bir dayatması değildi. Burjuva basın organlarında bile sendika bürokrasisinin sermaye hükümetine alttan alta grevlerin ertelenmesi yolunda telkinde bulduklarına dair bir dizi haber yer alabilmekteydi. Sendika bürokrasisi böylece kendini en az zarara uğratacak biçimde grev yükünden kurtulmuş olacaktı. Bu uygulamanın düzen güçlerinin tümünün ortak politikası olduğunun bir diğer göstergesi de, CHP şahsında bu grev ertelemelerine verilen üstü örtülü destekti. CHP'nin tek kaygısı, yeni koalisyon hükümeti kurulmadan grevlerin ertelenmesi, bu yükün yeni DYP-CHP koalisyonuna bırakılmamasıydı. Grev ertelemeleri, YHK yoluyla bitirilen grevler, düzen cephesinin huzursuzluğunu ortadan kaldırmaya yetmedi. Gelinen noktada, tüm bu hesaplar doğrultusunda, Türk-İş bürokratları yeni bir ihanet belgesini imzaladılar. 26 Eylül'de grev ertelemelerinden arta kalan sözleşmeleri de resmen bağittiler.

İşçi sınıfı, yeni bir yol ayrımına daha gelmiştir. Ya her türden ihaneti boşa çıkartarak mücadeleyi sürdürecektir, yakın zamana kadar içerisinde bulunduğu edilgenlik çizgisini parçalayacak; ya da hareket bir kez daha kendisine kurulmuş ihanet ve şiddet çemberi içerisinde boğulacaktır. Birincisi olursa, sermayenin saldırıları etkisizleştirilebilecek, işçi sınıfı emekçi kesimlerin de desteğini alarak bir saldırı konumuna geçebilecektir. Tersini durumda ise, daha bugünden ilk örnekleri görüldüğü gibi, sermayenin yeni ve daha yoğun saldırıları gündeme gelecek, sınıf hareketi bu saldırıları göğüslemek açısından oldukça dezavantajlı bir konuma itilmiş olacaktır. Bugün izlenmesi gereken çizgi, "İhanete geçit yok, zafere kadar direniş!" şiarında somutlanmaktadır. İşçi sınıfı, ihanet sözleşmelerine, direniş bayrağını yükselterek yanıt verebilmeli, sendika bürokrasisininin bu noktadaki ihanetçi, teslimiyetçi tutumlarını boşa çıkartabilmelidir. Komünistlere ve öncü işçilere düşen görev ise sınıf içerisinde bu perspektifin yaygınlaşmasını, ete kemiğe bürünmesini hedefleyen etkin bir politik-pratik inisiyatif gösterebilmektir.

EKSEN Yayıncılık

Türk-İş Satış Sözleşmesini İmzaladı, Mücadeleye Devam!

- Türk-İş, 26 Ekim günü bir ihanet belgesine daha imza atarak kamu işçilerinin mücadelesini sattı. Ankara mitingi öncesi barikatlarda yaşanan çatışmalar karşısında korkuya kapılan Türk-İş sözleşmeyi bir an önce imzalama telaşına düşmüştü.
- İhanet belgesine göre işçiler her iki altı aylık dönemde de %16'şarlık zam alacaklar. Bu anlaşmayı kabul etmeyen sendikalar ise pazarlık şanslarını kaybederek, 3.750.000 TL'lik bir artışa razı olacak.
- %55 enflasyon artışından, buna ek olarak %15 refah payından dem vuranlar, bunlar olmazsa olmaz diyenler sonunda ihanet belgesinin imzaladılar. Hem de sadece %16 için. Yani enflasyon artışı dedikleri rakamın bile çok altında bir artış sağlandı.

İhanet Belgesine Hayır!

- Sermayenin saldırılarına verilmesi gereken yanıt; daha çok grev, daha çok direniş olmalıdır. KİT işçileri satış sözleşmelerini yırtarak grevlerini yükseltmelidir. Bu, işçi sınıfının çiğnediği ne ilk ne de son yasa olacaktır; "Gösteri ve yürüyüş"lerle ilgili yasalar, maden işçilerinin ayakları altında parçalanmıştı. Kamu çalışanları, örgütlenme yasağını örgütlenerek aştılar. Grev yasağını, defalarca grev yaparak parçaladılar. Şimdi de KİT işçilerinin, "İhanet Belgesine Hayır!" demelerinin zamanıdır. Mücadelelerini kazanmanın tek yolu, ihanet barikatlarını dağıtmak ve grevlerini sürdürmekten geçiyor.

Ankara'da asker-polis barikatları aşıldı

Ankara yoluna döşenen barikatların aşılması sınıfın gücünün bilincine varması açısından, uzun soluklu mücadele yolunda önemli bir kilometre taşı oldu. Bundan sonra yürünecek yolda, sınıfa kendisi için sınıf olma bilincini götürmek bir kez daha komünistlere düşen bir görevdir.

Sıra ihanet barikatlarında!

Baskı ve tehditlere rağmen Kamu işçileri grevlerini sokağa taşımaya devam ediyor. Sermaye devletinin tüm tehdit ve zorbalıklarına rağmen 35 bini aşkın işçi ve emekçi, 15 Ekim Pazar günü Kızılay Meydanı'nı doldurdu.

Türkiye'nin dört bir yanından Kızılay'a akan işçiler, yollarda kurulan barikatları birer birer aşarak alanda taleplerini haykırdılar. İşçi ve emekçiler, polis-asker barikatlarını militanca, ellerinde taşlarla aşarak kararlılıklarını bir kez daha sergilediler. Özellikle Ankara girişinde yaşanan barikat çarpışmalarında, birçok işçi yaralandı. Bir kısmı gözaltına alındı.

Sermayenin kolluk güçleri bir çok ilde işçilerin Ankara'ya gidişlerini engellemek için ellerinden geleni yaptı. Otobüs firmalarını tehdit edip, işçilerin araç bulmasını engellemekten

tutun da, 14 Ekim gecesi şehirlerarası otobüs seferlerini iptal etmeye kadar bir çok yöntem denedi. Ancak asıl gücünü, şehir çıkışlarında ve belli merkezlerde kurduğu barikalara yığdı. Bu tür önlemlerle bazı illerden işçilerin katılımı engellendi. Bir çok ilden de katılım oldukça sınırlı kaldı. Bu, toplam olarak mitingin katılımındaki düşüklüğe de yansdı.

Polis Asker Barikadı Aşıldı, Sıra İhanet Barikatında!

Ankara mitingin belirleyici bir özelliği var. İşçilerin barikalarda gösterdikleri militan tutumla, alanda Türk-İş bürokrasisinin ve reformist politikalarının etkinliği. Bu ilk başta kendisini bir çelişki olarak ortaya koysa da, aslında bir bütünlüğü gösterir ve bize bir çok veri sunar.

20 Eylül'le sokaklarda

başlayan KİT grevleri gitgide gelişen ve siyasallaşmaya açık bir sınıf hareketliliğini sokaklarda yarattı. Yine 20 Eylül'le başlayan hükümet krizi de sınıfın siyasallaşma sürecinde önemli bir rol oynadı. Ancak bu siyasallaşmaya açıklığı iyi tanımlamak gereklidir. Bunun kendisi sınıf için bir olumluluk ve devrimci bir çalışma için büyük imkanlar sağlasa bile, devrimci bir önderliğin olmadığı koşullarda reformcu ve pasifist politikalarla yoğrulmayı ifade eder ki bu, ciddi tehlikelerin de işaretidir.

Nasıl ki, CHP'nin grevlerin başlangıç tarihi olan 20 Eylül'de koalisyondan ve hükümetten ayrılışı bir rastlantı değilse, Türk-İş'in de miting tarihi olarak yeni hükümet için güven oylamasının yapılacağı günü seçmesi rastlantı değildir. Türk-İş, hem işçi kitlelerinde giderek artan eylem isteğini düzen kanalları içerisinde tutabilmek, hem de

işçiler nezdinde güven tazeleyebilmek adına kendisi için riskli bir oyuna girişti. Bunda, yakında yapılacak olan Türk-İş genel kurul seçimlerinin de etkisi oldu.

Önce Bayram Meral televizyonlara çıkıp haması nutuklar çekti. Hükümetin ve kolluk güçlerinin tehditlerine taviz vermeyeceklerini söyledi. Eğer engellenirse, işçilerin indikleri yerleri eylem alanına çevireceklerini, gerekirse Ankara'ya yürüyeceklerini açıkladı. Bunun kendisi bile, işçi kitlelerindeki eylem potansiyelini harekete geçirmeye yetti. Tek örgütlülükleri olan Türk-İş'in bu tür çıkışları işçilere Türk-İş'in geçmiş ihanetlerini unutturdu. Siyasal ve militan bir karakter kazanmaya açık olan hareketliliklerini Türk-İş üzerinden ifade ettiler. Beklentileri, umutları özellikle Bayram Meral'e ve onun şahsında

Türk-İş'e bağlandı. Ankara girişinde polisle militanca çatışan birçok işçi kortejinin alan girişinde polise üstlerini rahatça aratmaları ve çoğunlukla alana girerken "Türk-İş nerede, biz oradayız!" sloganını atmaları bunun bir göstergesiydi.

1991'de Zonguldak maden işçileri, büyük Ankara yürüyüşlerinde Mengen barikatlarına takılıp kalmışlardı. Asıl takılıp kaldıkları polis-asker barikadı değil, sendika bürokrasisinin, Türk-İş'in ihanet barikatıydı. 15 Ekim'de ise işçiler polis-asker barikatlarını büyük bir militanlıkla aştılar. Ancak, asıl barikat, ihanet barikatı, hala işçilerin yolu üzerindedir. Sendikal ihanet cenderesini kırmadan bu barikat aşılamaz. İşçi sınıfı hareketlerinin bugün geldiği aşamada bir ileri adım daha atmak istiyorlarsa ihanet barikatlarını da yıkmalıdır.

Bir yol işçisi "15 Ekim barikatları" nı anlatıyor:

"Sınıf tavrını yeni yeni yakalamaya başladık!"

(...) İstanbul'dan üçyüze yakın araçla çıktık. Ve İzmit'teki konvoyla birleştiğimizde yaklaşık altıyüz araçla yola devam ediyorduk. Tabii bu arada aramıza sivil arabaların karışmasıyla konvoy bin araca ulaştı. Her önümüze barikat kurulduğunda, -bizim bulunduğumuz araç arka kısımlara doğru yakın olduğundan- herkesimde arkadan araçtan iniyordum ben. Ön barikata yetişebilmek için bir hayli yol yürüyordum. Tabii o mesafeyi yürüyüp ön barikata ulaşana kadar bir hayli olaylar yaşanıyordu. Bu, esas son çatışmalı yerde, Ankara'ya girişimizdeki çatışmaları yaşadığımız yerde, yine aynı şekilde aracımızdan indik. Ön tarafa yetişene kadar yine kargaşalar yaşandı. Tabii orda korteji oluşturduk. Her iki tarafı, gidişi-gelişi kestik. Barikatu oluşturduk. Ve barikatu yarmak için yüklendik.

"Devlet burjuvazinin sınıf tavrını koydu"

İşte burda işçi sınıfının böyle bir barikat savaşı deneyimi olmadığından, orda nasıl davranacağımızı yeteri kadar bilemediğimizden, eksikliğimizden dolayı, geriye püskürtüldük. Bir dağılma yaşadık. Ondan sonra tekrar toparlandık. Yeniden yüklendik barikatu yarmak için. Yüklendiğimizde de çatışmaları o anda yaşadık. Militarist güçler olanca güçleriyle yüklendiler. Tam sınıf tavrını koyuyorlardı. Tabii burjuvazi kendi sınıf tavrını koyuyordu. Biz de o sınıfın kar-

şısında kendi sınıf tavrımızı koyuyorduk tabii. İşçi sınıfının tavrını geliştiriyoorduk. İlk yaşamamıza rağmen çok olumlu deneyler yaşadık. O anda biz, son barikadı da aştıktan sonra Ankara'ya ulaştık.

Biz, Yol-İş'in 45 otobüsü, dağılmıştık birden. Yaklaşık bin araçlık konvoyda Yol-İş olarak Ankara'ya girdiğimizde kenetlenemedik. Tandoğan'a yukarı yürüyüşe geçtiğimizde. Yol-İş pankartını bizim grup taşıyordu. Burda ben şahsen gerideki grubu toparlamak için sendika başkanıyla görüştüm. Gruptan ayrıldığım anda, saldırıyla karşılaşıyor bizim grup. Alana geldiğimizde, pankartımızın sopaları falan kırılmıştı ve arkadaşlar sopalanmış ve tartaklanmış, gözaltına alınmıştı.

"Barikatu Aştık, Ankara'ya Ulaştık!"

Alana girdiğimizde coşku çok doruk noktaya yükselmışti. Olayın heyecanıyla duraklıyorum şu anda. Gözümün önüne geliyor yaşadığımız stresli olaylar. Alana en son, maden işçileri girdi. Zonguldak maden işçileri. Ama öyle bir coşku vardı ki, "Barikatları Aştık, Ankara'ya Ulaştık!" sloganını atıyorlardı ki, coşukları görülmeye değerdi gerçekten. Yani gözlerim yaşardı. Resmen gözlerimden yaş aktı maden işçileri alana girerken.

Zonguldak maden işçileri alana yaklaşıırken, tabii ki üst araması yapıyor polis. Üst aramasını dinlemediler. Bastı geçtiler böyle. Coşku, o kadar disiplinli, yani geçmişten bir deneyimlerini de içlerine katarak çok coşkulu bir şekilde alana girdiler.

Şimdi esas burda benim gözlemlediğim, ilk defa barikat çarpışmalarına girmemize rağmen, çok olumlu deneyimlerimiz var. Burda sınıf kendi tavrını yeni yeni yakalamaya başladı. Sınıf olma tavrını yeni öğreniyoruz. Barikalardan nasıl mücadele verilir. Polis, pardon devlet baba, polis amca olarak öğretildi bize. Yıllarca böyle anlatıldı.

Devlet baba, polis amca. Polis amca yanımdaki sınıf kardeşimin kafasını kırıyor. Ve bizler hala polis amca gözüyle bakıyoruz. İşte bunun gibi eksikliklerimiz vardı. Biz bu eksikliklerimizi kendi aramızda tartışıyorduk. Demek ki polis, amca değil. Devlet de baba değil. Devlet, burjuvazinin sınıf tavrını koydu, egemen sınıfın tavrını koydu. Öyleyse, biz de kendi sınıf tavrımızı koymalıyız. Biz de işçi sınıfının, proletaryanın kendi tavrını koymalıyız. Barikalara yüklenirken daha disiplinli, sınıf tavrını yansıtarak girmeliyiz.

"İşçi sınıfı yaşayarak öğrenir"

En geri bilinçli düzeydeki işçi bile polisin tavrını gözleriyle gördü. Biz biliyoruz ki, aydın kesim, okuyarak öğrenir. İşçi sınıfı yaşayarak öğrenir. Yani bizler bunu yaşamalıydık. Her türlü dağınıklıklarına, her türlü olumsuzluklarına rağmen, 15 Ekim Ankara yürüyüşü, Ankara barikatlarını o tek tek aşıtı, her türlü eksikliğine rağmen, çok zengin deneyimleri barındırır içerisinde. Yani uzun vadede, sınıf mücadelesini uzun bir çizgi olarak düşündüğümüzde, bu bize çok şeyler kazandırdı. Biz bunu yaşamalıydık. Eksikliklerine rağmen...

İhanet sürüyor: Satış sözleşmesi imzalandı BU BARİKAT AŞILMALIDIR!

Bilindiği gibi, IMF patentli "sıfır zam" saldırısı, ilk olarak Hava-İş'e yöneltilti. Bu saldırıya karşı HAVAŞ işçilerinin direnişi ise, ancak, sendika başkanı hapse atılıp, direniş Türk-İş tarafından satılarak kınlanılabildi. 7 ay önce yaşanan bu gelişmeleri değerlendirirken, saldırının amaçları ve kapsamını şöyle açıklıyorduk:

Fotoğraf: Evrensel Gazetesi

"Kamu işçilerinin TİS süreci bu yüzden, hem sermaye hem de emek cephesi açısından karşılıklı olarak kritik bir önem taşımaktadır. Sermaye devleti, önden sınıfın bu görece örgütlü kesimini valisi kapitalist saldırılarla yenilgiye uğratarak, bir bütün olarak işçi ve emekçi kesimler üzerinde tam bir bozgun havasını hakim kılmayı amaçlıyor. Her türlü hak gaspı karşısında çaresizlik, mücadele ile yaşam koşullarının iyileştirilebileceğine dair umutsuzluk, önüne atılan kısımları hiç yoktan iyidir mantığıyla rıza gösterme, kendi örgütlü gücüne ve geleceğine güvensizlik, ufaksuzluk ve kadercilik ruh halini pekiştirmeyi amaçlıyor. Bunu başardığı ölçüde başta özelleştirme saldırısı olmak üzere, önümüzdeki dönem(ler)de daha da kesintisiz ve yoğun bir tarzda sürdürülecek kapitalist saldırıların (sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, tensikatlar, sefalet ücretleri, zamlar) önündeki engelleri aşacağı, zeminini düşeyeceğini hesaplıyor. Resmi rakamlarda bile %150 olarak açıklanan enflasyon koşullarında, fiilen TİS ve grev hakkını gaspetmeye yönelik bir saldırı politikasını dayatmanın anlamı buradadır." (Kızıl Bayrak, sayı: 18, 21 Şubat-7 Mart)

KİT işçileri, HAVAŞ işçileriyle eylemli bir dayanışma gösteremediler. Ancak, sıra kendilerine geldiğinde bir direnme eğilimine girdiler. Saldırıları yaygın grev ve eylemlerle göğüslemeye çalıştılar. Sermaye cephesi ise, sık sık sokağa-eyleme taşınan bu grevlerin kırılması için her türlü yöntemi kullandı. Ankara eylemine yönelttiği terörle de, özellikle sokak eylemlerinden duyduğu korkuyu bir kez daha sergiledi. Fakat ne MGK tehditleri, ne devlet terörü ve ne de grev ertelemeleri, işçilerdeki mücadele azmini kırmaya yetmedi. Onlar bu konudaki kararlılıklarını barikatları aşp Ankara'ya ula-

şarak gösterdiler. Artık grevlerin kırılabilmesi için, sermayenin elinde tek koz kalmıştı; sendikal ihanet...

KİT işçileri, bu süreç boyunca, sermaye cephesine karşı görece bir bilinç açıklığı sergilediler. IMF'ye, burjuva partilere, burjuva basına vb.'ne karşı belirli bir tepki geliştirdiler. Sendika tarafından hedef olarak hükümet seçilmesine rağmen, devletin Ankara eylemini engellemek için yönelttiği terörle, bu bilinç saptırması da belirli oranda kırılmış oldu. KİT işçileri, devletin yüzünü daha iyi tanıdılar. Sermaye, devletin silahlı kuvvetlerle kurduğu barikatları, çoğu yerde yarakarak Ankara'ya ulaştırarak

Ne var ki, KİT işçileri, sermaye cephesine karşı gösterdikleri bu bilinç ve mücadele kararlılığını, sermayenin uşaklarına karşı gösteremediler. Asker-polis barikatını aştılar. Ama gelip sendikal ihanet barikatına takıldılar. Basın ve meclis ayıllarının küfürlerine, MGK tehditlerine, polis copu-asker dipçilerine rağmen kırılmayan mücadele, kendi iç zayıflığıyla kırıldı. Her zamanki gibi, sınıf hareketi bir kez daha sırtından hançerlendi. Düşmanın başaramadığını "dost" görünen düşman başardı. Türk-İş bürokratları, bir kez daha Truva atını oynadılar. Bir kez daha kaleyi içten fethe ettiler. KİT grevleri satıldı. Bu imzalanan bir toplu sözleşme metni değil, bir ihanet sözleşmesidir. Bu sözleşmeyle Türk-İş, sadece KİT işçilerini değil, işçi sınıfının tamamını satmıştır.

Polis barikatları aşıldı, Sıra ihanet barikatında!

B. Meral'in, bütün bir grev sürecinde ve özellikle de 15 Ekim öncesi ve sırasında yaptığı şovlar, KİT işçilerinde, Türk-İş'e karşı belirli bir "güven tazelenmesi" yaratmıştı. Bunda elbette, "hiç yoktan iyidir", "koyunun olmadığı yerde..." türünden

geleneksel anlayışların ve bu anlayışlara zemin hazırlayan "devrimci öncüden yoksunluk"un da önemli bir payı vardır.

Neden ne olursa olsun, bugün bu ihanet sınıfın bilincinde açığa çıkarılmalıdır. Ama bu görev, bir başka ve temel görevle birlikte/iç içe yürütülmek zorundadır: Sendika bürokratlarına karşı yıkılan güveni, kendi

"öz gücüne güven"e dönüştürmek. Bu işç, bu öz-güveni sağlayacak olan taban örgütlenmelerinin oluşturulması ve çalıştırılmasıyla olanaklıdır. Burada söz konusu olan, taban irade ve inisiyatifini temsil edecek işyeri komiteleridir. Bunlar, sendikalara karşı, onların yerini tutacak örgütlenmelerdir. Sendikal örgütlenme bir haktır, kullanılmaya devam edilmelidir. Ne var ki, bugün, bu hakkın kullanılmasının önünde, bizzat sendika yöneticilerinden oluşan bürokratik bir barikat bulunmaktadır. Bu nedenle, söz konusu komiteler, bu barikatları yıkarak, sendikaların yeniden mücadele örgütleri haline getirilmesi mücadelesinin de bir aracı olarak görülmelidir.

Sermayenin Ankara yoluna kurduğu barikatları aşmayı başaran KİT işçileri, bu bürokratik ihanet barikatını da aşabilir. Yeter ki, bu yolda bilinçlendirilip, örgütlenilsinler. Ankara eyleminin ve özellikle bu eyleme barikatları aşarak ulaşmanın yarattığı güven ve coşku tamamıyla kırılmadan, satışın yarattığı öfke yığılına dönüşmeden, hareket yeniden yükseltilmeye çalışılmalıdır. Halen sürmekte olan grev ve direnişlerle dayanışma komiteleri, kamu çalışanlarının mücadelesiyle dayanışma ve eylem birlikleri örgütlenmelidir. Böyle bir satıştan da cesaret alarak, iyice yoğunlaşacağı açık olan saldırılara karşı hazırlıklı olmak gerekiyor. Özelleştirmelerin, tensikatların, zamların ve silahlı kuvvetlerin saldırılarının karşısına daha birleşik, daha örgütlü, daha militan bir sınıf hareketiyle dikilebilmek gerekiyor. Bu aşamada iş tamamıyla, komünistlerin, devrimci ve öncü işçilerin gös-tereceği çaba ve iradeyle, ısrarcı, uzun soluklu ve sonuç getirici bir çalışmaya bağlıdır.

**Bürokratlar Defolsun,
Sendikalar Bizimidir!
Polis-Asker Barikatını
Aştık, Sıra İhanet
Barikatında!**

İZMİR'DE İŞÇİLER ÖFKEYLE HAYKIRDI: "Kahrolsun Sendika Ağaları!"

İZMİR- 14 Ekim günü İzmir Atatürk Stadı'nın önü, Ankara eylemine katılmak üzere biriken işçi ve memurlarla dolmaya başladı. Fakat saat 21:00'e gelmesine rağmen, hala otobüsler ortalıkta görünmüyordu. Çünkü sendika bürokratları, bir toplantı yapıp, valiliğin izin vermemesini gerekçe göstererek Ankara'ya gitmeme kararı almışlar. Bu haber, stadın önünde toplanmış sayıları 3 bin'i bulan kitleye ulaştıncaya sloganlar atılmaya başlandı. "Ankara Yolumuz, Yolumuzdan Dönmeyiz!", "Yılgınlık Yok, Direniş Var!", "Kahrolsun Sendika Ağaları!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!", "İşçiler Burada, Sendika Nerede!", "İşçiler Birleşin, İktidara Yerleşin!"

Ardından Türk-İş 3. Bölge temsilcisi Mustafa Kundakçı kürsüye çıktı. İşçilerin öfkeli havası, yüzünde sıkıntılı bir şekil oluşturdu. Yaşlı bir işçi olduğundan, ağabeyleri olduğundan, örgütlülüklerinden... dem vurmaya başladı. İşçiler anladılar gerisini. "Kundakçı İstifa!", "Kundakçı Yardakçı!", "Kahrolsun Sendika Ağaları!", "İşçiler Burada, Otobüsler Nerede!" sloganları atılırken bütün işçiler yumruklarını kaldırıyordu. Havayı değiştirmeye çalışan İP hainlerine ise "Kahrolsun Düzen Partileri!" sloganıyla yanıt verildi. İP'in bir daha sesi çıkmadı. Bu sırada Kundakçı; "Yanlış yollara girmeyin!" diyerek bir yandan işçinin önüne set oluşturmaya çalışıyor, diğer yandan da kitleyi kordona alan polisler hedef gösteriyordu. Bunun üzerine şişeler fırlatıldı. Ardından küfür ve sloganlar geldi. "Kahrolsun Sendika Ağaları!", "Satılmış Başkan!". Ortalık karışınca gemiyi ilk terkedenler yine İP'liler oldu.

Bu olaylar bir kez daha göstermiştir ki; işçiler politikleşmeye, devrimci çalışmaya giderek daha açık hale gelmektedir. Bunu sloganlarıyla, devrimci sloganları sahiplenişleriyle, tepkileriyle gösteriyorlar.

Sıra sınıf devrimcilerindedir. Önderlik boşluğunun fazla sürmeyeceği açıktır. Bu boşluk devrim tarafından doldurulacaktır.

"15 Ekim Barikatları"ndan...

"Sermaye devletinin uşakları Ankara girişine'de barikat kurmuşlar ve "Ankara'ya girmek yasak!" diyerek işçilerin yolunu kesmişlerdi. Kararlı olan işçiler polislerle itişerek beşyüz metre kadar yürüdüktan sonra sendika başkanları ile polisin görüşmesini beklediler. Sonunda sendika yöneticilerinin; "Anlaşma yapıldı otobüslere binin" demeleri üzerine; arkadaki kitle otobüslere binmek için geri döndü. Öndekiler ise polis saldırısıyla karşılaştılar. Coplanan, tekmelenen işçiler polislere taşla karşılık verdiler. Ama ilk baştaki bu direnişin aynı kararlılıkla devam etmemesi yüzünden polisler dağılan insanları ve otobüstekileri döverek topladı. Yaklaşık bir saat süren ve dayakla geçen yolculuktan sonra Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne getirildiler. Gözaltındaki işçiler artık bir şeyin farkına varıyorlardı. Hak verilmez alınır. Bu süreç zorlu ve katı bir süreçtir. İşçiler bunun farkına, dayak yiyerek, işkenceye uğrayarak

varıyorlardı.

İşçi eylemine destek vermek için biz de Ankara'ya gidiyorduk. Olay sırasında polisler, bulunduğumuz otobüsün camlarını kırmaya başladılar. Aldığımız karar gereğince aramızdan kimseyi polise vermeyecektik. Polisin coplarına, tekme ve yumruklarına karşı arkadaşlarımızı çekerek kurtarmaya çalıştık. Fakat memur arkadaşlarda aynı kararlılık olmayınca polis hepimizi birer birer götürdü. Otobüsten saçım çekilerek aşağı indirildim. Aşağıda bekleyen azmış köpek sürüleri üzerime çullandı. Küfrederek ve döverek ekip arabasına doğru sürüldük. Ekip arabasının perdelerini de kapatan köpekler, saldırılarını bayan arkadaşlarımıza cinsel taciz yapacak kadar iğrençleştirdiler. Karakola getirdiğimizde hepimiz bitkin düşmüştük. Ama biliyorduk ki mücadeleimiz sosyalizm mücadelesidir ve sosyalizm savaşı kazanılacaktır."

Barikatlarda yaralanan bir Kızıl Bayrak Okuru

Emekçilere kalkan eller kırılacak!

İSTANBUL-KÇSKK' nin 17 Ekim'deki genel eylemi, Kadıköy'de, yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı bir mitingle sokağa taşındı. Grevdeki KİT işçilerinin de eyleme desteği vardı.

İşçi ve emekçiler belediyenin önünde toplanmaya başladılar. Toplanma yerinde çalınan davul ve zurna ilginç bir görünüm ortaya çıkardı. Ortamı apolitikleştiren ve dağıtan bir faktör oldu. Sloganlar atılmadı. Devrimci çalışmanın yetersizliği ile de birleşince toplanma yeri politik bir atmosfere bürünmedi.

Kadıköy iskelesine doğru yürüyüşe sloganlarla geçildi.

Sloganlar grev ve toplu sözleşme üzerine, toplumun suskunluğu, polis emekçi ve işçi sınıfına karşı saldırılarının teşhiri üzerine yükseliyordu. Yoğunlukla; **"Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!"**, **"Emekçiye Kalkan Elleri Kıracağız!"**, **"Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!"**, **"Yaşasın Halkların Kardeşliği!"**, **"İşçi Memur Elele, Genel Greve!"**, **"Yaşasın Sınıf Dayanışması!"**, **"Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!"** sloganları atıldı.

Eğitim-Sen ve öğrenci kortejlerinin yoğun olarak attığı, **"Paralı Eğitime Hayır!"** sloganı kitle tarafından sahiplenilmeyince kortejdeki bazı işçiler "Bu bizim sorunumuz değil mi?"

engellendi. Kitle sloganlarla tavır koyarak devrimci tutsak yakınlarını sahlendi. Bunun üzerine geri adım atan sendika bürokratları Grup Yorum'dan sonra tutsak yakınlarına söz hakkı vereceklerini açıkladılar. Ancak bu pespaye hainler sözlerini yerine getirmeyerek, halaylardan hemen sonra mitingin sona erdiğini açıkladılar. Kitle hızla dağılmaya başladı. Devrimci Tutsak Aileleri Dayanışma ve Mücadele Platformu ve alandaki devrimciler alanı terk etmeyerek söz hakkını istediler. KÇSKK bürokratları ile

diyerek tepki gösterdiler. Komünistlerin de müdahalesi ile, başta öncü işçiler olmak üzere diğer işçiler bu slogana katılmaya başladılar.

Grup Yorum'un kısa da olsa çaldığı halay parçaları kitlede büyük çöşku yarattı. Bu arada devrimci tutsak aileleri konuşma yapmak istedi. KÇSKK bürokratları, onların açtıkları pankartı indirmek istedi, konuşmaları

yapılan kısa tartışmadan sonra bir tutsak anası çıkarak kısa bir konuşma yaptı.

Daha önceki KÇSKK eylemlerine göre daha politik geçen bu eylem bir kez daha göstermiştir ki, merkez sendika yöneticilerinin reformist politikalarına denk düşen pasif tutumları kamu çalışanları hareketinin politizasyonunun önünde engel olmaya başlamıştır.

"Yaşasın Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı!"

ADANA- Kamu işçilerinin 15 Ekim pazar günü Ankara eyleminden sonra, 17 Ekim'de de kamu çalışanları ülke genelinde bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

17 Ekim'deki bir günlük iş bırakma eylemi, Adana'da her zaman olduğu gibi sönük geçti. İlk eylem DDY'de başladı. Polisin defalarca müdahalesine rağmen, Demiryolları'ndaki grev hemen hemen gün boyu sürdü. BTS'nin yürüttüğü bu grev, Adana'daki en başarılı iş bırakma eylemiydi denilebilir.

Tüm Sağlık-Sen'in örgütlü olduğu, Çukurova Üniversitesi'ne bağlı Balcı Hastanesi'nde ise sağlık emekçileri, eylemi davullu zurnalı bir şenliğe dönüştürdüler. Daha sonra günün anlam ve önemi üzerine konuşmalar yapıldı, tek ağızdan haykırılan; **"Yaşasın Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı!"**, **"Hakkımızı Söke Söke Alırız!"** sloganlarıyla coşkunun artması üzerine polis müdahale ederek, davul-zurnaya el koydu. Bu olaydan sonra ve polisin sık sık, "iş

baş yapmaları" yönündeki uyarılarına rağmen, sürdürülen eylem bir süre sonra dağıldı.

Adana kent merkezinde ise saat 12:30'da İnönü Parkı'nda bir araya gelmek isteyen PTT, Maliye, Belediyeler ve Enerji iş kollarına bağlı emekçiler polis barikadı ile karşılaştılar. Bir ara CHP il başkanının da içinde bulunduğu bir grup emekçi, kısa bir tartışmadan sonra polisin, tek tek işkolu kimlik belgelerini kontrol etmeye başlaması üzerine; **"Yaşasın Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı!"**, **"İşçi Memur Elele, Genel Greve!"**, **"Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!"** gibi sloganlar atarak tepkilerini dile getirdiler.

Mersin'de ise, kamu çalışanları, gruplar halinde viziteye çıktılar ve sonra Cumhuriyet Alanı'nda toplandılar. Burada yapılan konuşmalarla istemlerini dile getiren Mersin'li kamu çalışanları, "haklarını alıncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini" söyleyerek dağıldılar.

"Baskılar Bizi Yıldırılmaz!"

ANKARA- 15 Ekim'de işçilerin Ankara Kızılay'daki eyleminden sonra 17 Ekim'de kamu emekçileri Kızılay Meydanı'na çıktılar. Sabah saat 10:00'da işyerlerinin önünde toplanan memurlar düzenli kortejler oluşturarak pankartları ve sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. Kızılay'da devlet panzeriyle, su tanklarıyla, sivil ve resmi tüm

terör şebekeleriyle yoğun önlem almıştı. Saat 12.30'a doğru memurlar alana üzerleri tek tek aranarak girmeye başladı. Maltepe güzergahından gelen Sanayi-Sen

emekçileri üzerlerini aratmayarak barikadı yarıp alana girdiler. Alanda **"Baskılar bizi yıldırılmaz!"**, **"Susma sustukça sıra sana gelecek!"**, **"Yaşasın demokrasi mücadelemiz!"**, **"Yaşasın iş-ekmek-özgürlük mücadelemiz!"** vb. sloganlarının yanında **"Devlet terörüne son!"**, **"Yaşasın halkların kardeşliği!"** sloganları da atılıyordu. Okunan basın açıklamasında ne işçi grevlerinden, ne Buca katliamından, ne zindanlardaki siyasi tutsakların açlık grevlerinden ve ne de azgın devlet teröründen bahsedilmişti. Yalnızca kamu çalışanlarının ekonomik ve sendikal talepleri dile getirilmişti. Buna koşut olarak, eylemin geneline bir coşkusuzluk hakimdi. Sözde öncü, reformist küçük bürokratların devrimci çalışma karşısındaki anti-propagandalarının da bu coşkusuzlukta özel bir payı vardı.

Eylemin ortalarına doğru Kızıl Bayrakçıların yapmış olduğu kuşlamalar işçi ve emekçiler tarafından ilgiyle karşılanırken, devlet güçlerini rahatsız etmiştir. Eylem bittikten sonra yoğun bir terör estiren devlet, Elgün Sokak'ta bir çalışmamız ve iki okurumuzu döverek, yerlerde sürükleyerek gözaltına almıştır. Yoldaşlarımız, devletin terör yuvasından başı dik çıkmayı bilmişler ve bir kez daha işkencecilere başarısızlığı tattırılmışlardır. Komünist açık alan faaliyetimizi engelleyeceğini sanan faşist sermaye devletinin kolluk güçleri bizi engelleyemeyecektir. Yaptıkları işkenceler ve katliamlar cezasız kalmayacak, işçi sınıfının ihtilalci partisinin devrimci şiddetinden kaçamayacaklardır.

"Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!"

İZMİR- Kamu çalışanlarının ülke çapında ek zam, sürgünlerin kaldırılması, grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarının tanınması talepleriyle yükselttiği mücadele çeşitli eylemlerle sürüyor. 17 Ekim de bu sürecin önemli bir adımı oldu ve kamu çalışanları ülke çapında iş bırakarak alanlara çıktılar.

Bu genel eyleme, ülkenin dört bir yanındaki kamu çalışanları gibi, İzmir'dekiler de iş bırakarak ve sokaklara çıkarak katıldılar. Konak Alanı'nda gerçekleştirdikleri coşkulu bir mitingde de eylemlerini taçlandılar.

Sağlık çalışanları sabah saatlerinde iş bırakarak hastanelerde basın açıklamaları yaptılar. Konak alanı, saat 11:30'dan itibaren, Tüm Bel-Sen'li belediye çalışanlarının halaylar çekmesiyle dolmaya başladı. Orta öğrenim öğrencileri ve TÜMTİS işçileri destek için gelmişlerdi. Yedibin civarında kamu çalışanının katıldığı eylemde

"Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!" kokartları ve sınıf dayanışması şapkaları yoğun bir şekilde dağıtıldı. Bunun da etkisiyle Demokrasi Platformu dönem sözcüsü Caner Canlı, mikrofondan

"Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, ya Hiç Birimiz!" sloganını attırdı. Bir çok sloganın yanısıra **"Buca'nın Hesabı Sorulacak!"**, **"Gerici Faşist Eğitime Son!"**, **"Yaşasın Sınıf Dayanışması!"** sloganları atıldı. Tüm Bel-Sen 1 No'lu şube, mitinge, **"Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni"** pankartıyla katılmıştı. Eğitim, sağlık ve kültür çalışanları oldukça kitlesel bir katılımı alandaydılar. Eylem saat 13:30'da sona erdi.

Düzenin Ağırlaşan Krizi

Son haftalarda sermaye cephesinde gündendüne artan bir siyasal sıkışma yaşandı. Hükümet sorununda odaklaşan siyasal kriz gitgide büyüyor. Bu satırların kaleme alındığı gün (14 Ekim) gerilim tepe noktasındaydı. Oylamaya yalnızca bir gün var ve azınlık hükümetinin güvenoyu alıp alamayacağı henüz belli değil.

Gerilimi artıran bir diğer faktör de işçilerin yarınki Ankara eylemidir. Eğer işçiler il çıkışlarında ya da Ankara girişinde kaba bir biçimde engellenmezlerse, bu eylemin dev bir katılıma sahne olacağı kesindir.

Bugün gerici burjuva klikler arasında rezilce bir sert çekişme yaşanıyor. Farklı politika ve programların çatışması değildir söz konusu olan. Ortada karmaşık ilişkiler içindeki çıkar şebekelerinin düzeysiz bir dalışması var yalnızca.

Burada farklı politikaların bir çatışması olamaz. Zira ilkin, sermaye düzeninin politikaları siyasal partiler ve parlamento üzerinden değil, onların dışındaki ve üzerindeki kurumlarda oluşuyor. Örneğin şimdiki başbakan işçilere gülünç bir ücret zammını dayatırken, kendi partisinin özgün politikasını değil, IMF'nin politikasını savunup uyguluyor.

Kirli savaş ile genel baskı ve terör politikalarının her zamanki karar merkezi zaten MGK şahsında Genel Kurmaydır. Türkiye'de partiler ve parlamento politika saptamıyor. Saptanmış politikaların "parlamentar" bir görünüm altında uygulanmasında basit birer figüran rolü oynuyorlar yalnızca. Bu açıdan Türkiye'de siyasal partiler rejimi kaba bir aldatmacadan başka bir şey değildir.

İkinci olarak, tam da bu nedenle, mevcut düzen partilerinin temelde birbirlerinden farklı politika ve programları yoktur ki, bu temel üzerinde çekişme ve çatışma yaşayabilsinler. Bunu görmekte bir güçlük de yoktur. DYP ile CHP dört yıldır aynı politikalar temelinde uyumlu bir hükümet ortaklığı yaptılar. Bugünkü hükümet krizi ortamında Ecevit ile Türkeş kolayca aynı tutumda, azınlık hükümeti destekçiliğinde buluşabiliyorlar. Burjuva partiler, farklılıklar üzerinde değil, kendilerinden öte saptanmış ortak politikaların daha iyi uygulayıcıları olmak iddiası çerçevesinde karşılıklı "poli-

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:131, 15 Ekim '95

**İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!**

tika" yapıyorlar. Kendi aralarında çatışma ve didişmelerin asıl temeli de budur. Buna rağmen bu didişme bugün olduğu gibi bazen aşırı bir sert görünüm kazanıyorsa, bunun nedeni hükümet etmenin hırsızlık ve yağmada sağladığı çok özel avantajlardır.

Bugünkü bunalımın seyri yarınki güven oylamasında açıklığa kavuşacaktır. Hükümet güvenoyu alırsa eğer, bu, işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı açılmış çok yönlü savaşın yeni bir ivme kazanması olacaktır. Zira mevcut hükümette tescilli faşistlerin özel bir ağırlığı vardır ve bunlar mevcut politikaların en kararlı biçimde uygulanmasından yanadırlar.

Fakat hükümetin güvenoyu alması ne krizi sona erdirecek, ne de erken seçim tartışmalarını bitirecektir. Zira sorunların ağırlığına dayanamayarak çöken "geniş tabanlı" bir hükümetin ardından, bir azınlık hükümetinin aynı ağırlığı taşıması çok daha zordur. Böyle bir hükümet ayakta kalmak için sayısız çıkarı uyuşturmak zorundadır ki, bu cambazlığı sürekli kılamadığı koşullarda her an çökme riskiyle yüz yüzedir. Böyle bir hükümet sürekli olarak hükümet dışı destekçilerinin ağır baskı ve şantajı altında olacaktır. Bugünkü sorunlar ortamında sözü edilen cambazlığı sürekli kılmanın olanağı yoktur.

Hükümetin güvenoyu alamaması durumunda ise, siyasal kriz çok daha ağırlaşacak, bir erken seçime kadar içinden çıkılmaz bir hal alacaktır.

Hükümet krizinin gerek oluşumunda, gerekse ağırlaşarak sürmesinde, 700 bin kamu işçisinin IMF dayatmalarına karşı gösterdiği direncin çok büyük bir rolü oldu. Bir kere greve çıkmış bulunan 400 bine yakın işçiyi, durumu bir parça kurtaracak tavizler verilmediği sürece, toplu sözleşmeye razı etmek kolay değildi. Sendika bürokrasisinin tüm denetimine ve manevra kabiliyetine rağmen bu mümkün olamadı. Azçok yatıştırıcı bir zammı ise IMF reçe-

lerinin çizdiği sınırlar nedeniyle hükümet veremeyince, çatışma sertleşti ve kriz iyice ağırlaştı.

Bugün iş öyle bir noktaya varmıştır ki, hükümetin güvenoyu alıp alamaması, gelip işçilere IMF reçetesinin çizdiği sınırlar üstünde bir ücret zammı verip verememeye bağlanmıştır. İşçilerin ortaya koyduğu ağırlık, sendika bürokrasisinin duruma hakimiyeti koşullarında bile, burjuva siyaset sahnesini kilitlemeyi başarabilmiştir. Azınlık hükümetini dıştan destekleme kararı alan MHP ve DSP, bunu işçilerin isteklerini hiç sayarak uygulamak noktasında sıkıntı içindedirler. Faşist MHP için bu aşılmaz bir engel değildir. Ama şu sıralar yeniden "işçi dostu" ve Türk-İş'in hamisi pozlarına bürünmüş Ecevit günlerdir sıkıntı içindedir. Güvenoylamasına ilişkin tutumunu bugün açıklaması gerekirken, yarına, yani en son saatlere bırakması bunun göstergesidir. Yarın güvenoyu verirse maskesi düşecektir, vermezse ciddi bir biçimde kaygısını duyduğu siyasal kriz yeni bir boyut kazanacaktır.

Son haftaların olayları işçi sınıfı için belli bakımlardan önemli ve uyarıcı bir eğitim işlevi görmüştür. İşçiler en zayıf, en örgütsüz durumlarında bile, hayli pasif bir grev hareketi sayesinde, nasıl bir güce ve potansiyel ağırlığa sahip olduklarını somut olarak görmüşlerdir. Yarınki Ankara gösterisi başarılı olursa eğer, bu, son eylem sürecinin en büyük kazanımı olacaktır. Darbe şantajından polis şefi M. Ağar'ın tehditlerine kadar bir dizi engelleme çabasına rağmen gerçekleştirilmiş bir eylem olacağı için de, apayrı bir güç ve moral kazandıracaktır işçi hareketine.

Bugün bir dizi kent çıkışında fiili engellemeler uygulanmaktaydı. İşçilerin Ankara'ya akmasının engellenmesi durumu her bir kentin kendi içinde eylem ve gösterilere yol açarsa eğer, bu da son derece önemli bir kazanım olacaktır.

Emniyet Genel Müdürü M. Ağar, işçi-

leri 15-16 Haziran üzerinden tehdit etmekle düzen adına en aptalca işi yapmış oldu. Zira bu, işçiler içinde 15-16 Haziran'a ilişkin anıları ve tartışmaları canlandırdı. İşçi sınıfının bugün böyle yeni bir çıkışa güç yetirip yetirememesinden bağımsız olarak, 15-16 Haziran'a ilişkin bu tartışma, bir başka önemli politik kazanım olmuştur.

Türk-İş bürokratları muhtemel bir ihane-te imza atmazlarsa, önümüzdeki günler sınıf ve kitle hareketi yönünden oldukça sıcak geçecektir. 17 Ekim'de kamu çalışanlarının genel grevi var. 400 bine yakın işçinin eylem süreci üzerine gelen ve onunla birleşen bu genel grev, kitle hareketine yeni bir soluk kazandıracaktır. Bu eylemlilik sürecinin önü alınamayan bir hükümet bunalımı koşullarında seyretmesi durumunda, kitle hareketi yıllardır kazanamadığı bazı önemli mevzileri fiilen kazanma olanağı da pekala bulabilecektir.

İşçi hareketinin önderlikten yoksunluğu ve örgütsel zayıflığı burada temel önemde bir dezavantajdır. Haftalardır sürmekte olan geniş katımlı işçi grevlerine devrimci hareket cephesinden herhangi bir kayda değer müdahale yapılamamıştır. Bugün için buna uygun güç ve olanaklardan yoksunluğu bir yana, bu güçsüzlüğünü hiç değilse bir ölçüde bu vesileyle giderme çabası da göstermemektedir. Son yılların kitle mücadeleleri sürecinin bir başka kronikleşmiş zaafıdır bu. Ve her seferinde, ivmelenen kitle hareketinin bir süre sonra zorlanarak hız kesmesinin ve yeniden geriye düşmesinin belirleyici bir nedenidir bu.

15 Ekim Pazar günü (yarın) iki önemli gelişme yaşanacak. Hükümetin güvenoylaması ile işçilerin Kızılay gösterisi. Bu iki gelişmenin sonuçları, yakın dönem için siyasal olayların seyrinde önemli bir rol oynayacaktır.

EKSEN YAYINCILIK'tan iki yeni kitap

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

ÇIKTI

Toplatıldı

ISBN 975-7271-06-3 • 320 sayfa • Fiyatı:250 000 TL. (KDV dahil.)

"Özette, hareketimiz için sınıf yönelimi; işçi sınıfını, gündemdeki partileşme çabasının şaşmaz toplumsal tabanı ve dayanağı, temel kadro kaynağı, bugünün kitle hareketinin ve geleceğin devrimci sınıf mücadelesinin ana eksenini, devrim ve iktidar mücadelesinin öncüsü ve temel gücü, sosyalizm ve sınıf mücadelesinin biricik toplumsal güvencesi ve taşıyıcısı olarak ele alan bir kavrayışın ürünüydü. Dolayısıyla, işçi sınıfına pratik yönelimde ifadesini bulan bu süreç, tarihsel ve güncel devrimci amaçları ve ihtiyaçları bir arada gözetmekteydi.

Bu temel sorundaki ideolojik açıklık, komünistlere, proletarya partisi sorununu da teorik planda doğru bir biçimde ele alma ve partileşme sürecinin pratik sürecini bunn ışığında kavrama ve yaşama olanağı verdi. Partiyi, sosyalizmin ve sınıf hareketinin birliği olarak ele alan temel marksist-leninist düşünce, komünistler için kamıksanmış boş bir söz kalıbı değil, fakat canlı bir içerik ve pratik bir devrimci gelişme sürecinin ifadesiydi.

Net bir sosyalizm perspektifine ulaşan, işçi sınıfının tarihsel ve güncel hedeflerini genel bir çerçevede doğru saptayan komünistler için, bu ideolojik gelişmenin pratik boyutu, ona sınıf hareketinin politik-örgütsel gelişimini sağlama çabasıyla kopmaz bağlar içinde politik-örgütsel bir gerçeklik kazandırmaktı. Komünistler, güç ve olanaklarının en sınırlı olduğu başlangıç anından itibaren bu tür bir pratik çaba içinde oldular. Sosyalizmin işçi sınıfı hareketiyle birliğinin bu kesintisiz çaba içinde gerçekleşeceği, partinin bu birliğin cisimleşmiş bir politik-örgütsel ifadesi olarak inşa edileceği ve ancak böyle inşa edilmiş bir partinin sınıfın devrimci öncüsü olarak nitelenmeye hak kazanabileceği perspektifiyle hareket ettir.

"Proletaryanın ideolojik ve örgütsel bağımsızlığına kavuştuğu koşullarda, tasfiyecilik, bu bağımsızlığı kemirmeye ve yoketmeye yönelir. Fakat böyle bir bağımsızlığı henüz kazanılmamış olduğu koşullarda ise, tasfiyecilik, bizzat bu bağımsızlığı kazanma sürecinin ömünü tıkar, engelleyici faktör olarak rol oynar.

Bugün Türkiye işçi sınıfı hala sınıfsal bağımsızlığından yoksundur ve böyle bir bağımsızlığın kazanılmasını engelleme anlamında, çok yönlü bir tasfiyeci baskının altındadır.

(...)

Türkiye proletaryasını siyasal sınıf bağımsızlığına kavuşturma, bugünün temel sorundur. Bu sorunun çözümü reformizme, revizyonizme ve popülizme karşı köklü bir ideolojik mücadeleden ve işçi sınıfı üzerinde bu akımların ideolojik ve örgütsel etkinliğini kırmaktan geçer. Bu da bir tasfiye süreci olacaktır; tasfiyeci akımların tasfiyesi süreci...

Bu, bütünüyle olumlu anlam yüklü bir tasfiye sürecidir.

(...)

İnkarcılık bir küçük-burjuva sınıf eğilimidir; oysa inkar kavramı çok farklı bir içerik taşır. İnkâr, hareket yasasıdır; ilerleme, gelişme koşuludur. İdeolojik ve sınıfsal özü küçük-burjuva olan bir teori ve pratik, ancak bilimsel temelde eleştirilip "inkar" edilerek aşılır. Nitelik değişimine, nitelik olarak farklı bir ideolojik-sınıfsal öze ve temele ancak böyle ulaşılır. Bu, geçmişin ideolojik-siyasi, maddi, manevi her türlü olumlu ve devrimci kazanımına sahip çıkıp geleceğe aktarmayla çelişmez. Bu tür bir "inkar"ı reddetmek, diyalektik gelişmeyi inkar etmekle aynı anlamda gelir."

R.FIRAT

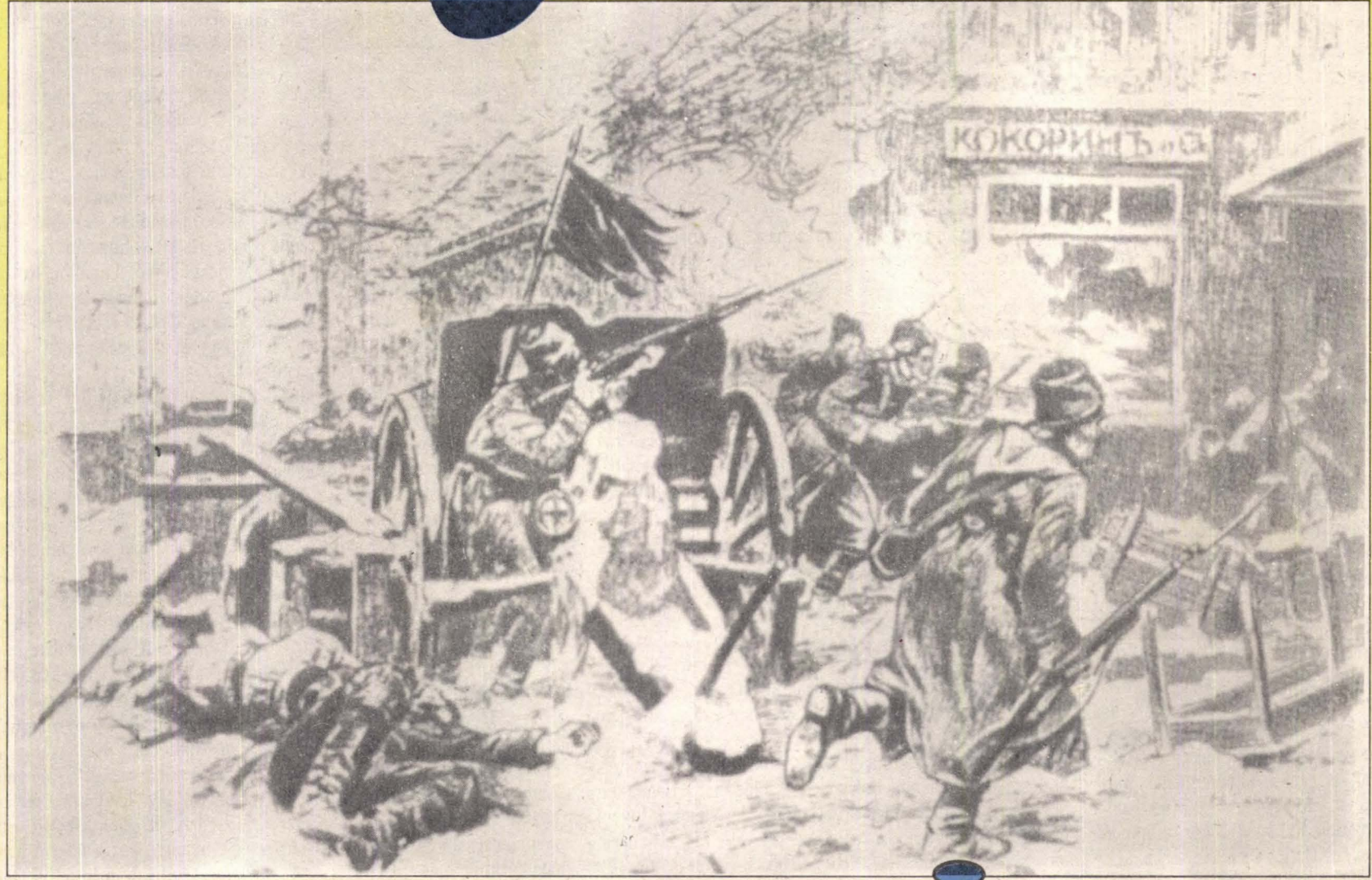
**Küçük
Burjuva
Popülizmi
ve
Proleter
Sosyalizmi**

ÇIKTI

Toplatıldı

ISBN 975-7271-07-1 • 240 sayfa • Fiyatı:210 000 TL. (KDV dahil.)

EKİM DEVRİMİ 78 EKİM 8 YAŞINDA

1917/ Temmuz Günlüğü İşçi milisler bir karakol önünde çatışmada... (DESEN: N. Samukich)

SOSYALİZM KAZANACAK!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

YAKINDA ÇIKIYOR!